

ת"א (שלום ר"ל) 5500/01 פלוני נ' דולב חב' לביטוח בע"מ, תק של 2003(4), 7031 (2003).

=====

פלוני

נ ג ד

1. דולב חב' לביטוח בע"מ

2. אבנר איגוד לביטוח נפגעי רכב בע"מ

בית משפט השלום ראשון לציון

[11.11.2003]

כבוד השופט יהודה פרגו, נשיא בתי משפט השלום במחוז המרכז

בשם התובע עו"ד ארד מוטי

בשם הנתבעות עו"ד כהן חזי

פסק דין

1. זוהי תביעה כספית תביעת נזקי גוף עפ"י חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה 1975. לטענת התובע בתאריך 2/5/00 הוא נפגע בתאונת דרכים, עת נהג במונית השייכת לו ואשר היתה מבוטחת אצל הנתבעות.

אין מחלוקת על הכיסוי הביטוחי.

המחלוקת מתמקדת בקיומו של האירוע ובשאלת הנזק.

2. האירוע/החבות

בעדותו בביהמ"ש מתאר התובע את התרחשות האירוע כדלקמן:

"הייתי ברח' הרצל ברחובות בסביבות שעה 11:30 - 12:00 והיה פקק תנועה זורם באיטיות ורכב מאחורה פגע בי, ירדתי לראות מה קרה מאחורה אם יש נזק ולא היה כלום, אז חזרתי לאוטו וכשבאתי לעלות ויש לי אוטו גדול

מונית שירות, החזקתי ביד שמאל את הידית של הדלת, יש 2 מדרגות במדרגה הראשונה החלקתי והיד נשארה מוחזקת בידי ואז פרקתי את הכתף. עברה במקרה ניידת משטרה שהחנתה לי את הרכב בצד והנוסעים שהיו באוטו הזמינו לי אמבולנס ולקחו אותי דרך אמבולנס לבי"ח". P

מהימנה עלי גירסה זו של התובע ואני מאמצה.

אני דוחה את נסיונות הנתבעות לערער גירסה מהימנה זו של התובע.

לגירסת התובע מצאתי תימוכין, בדו"ח החקירה מיום 31/12/01, חקירה אותה ערכו הנתבעות.

בעדותו בביהמ"ש, מספר החוקר איתמר אשטר, כי נחקר על ידם עד ראיה לאירוע בשם אמנון מימון, ואשר לדבריו, "נסע מרחובות לשעריים והיה תקוע בפקק תנועה, במסלול בכיוון הנגדי עמדה המונית של הנפגע והוא ראה כיצד הנפגע עולה על המונית, מחליק מן המדרגה ונחבל בכתפו ועצר בצד הדרך כדי לראות אם יוכל לסייע. שוטר תנועה שעסק בכיוון התנועה במקום פנה גם הוא והזעיק אמבולנס ממכשיר הקשר...".

הנתבעות מפנות לדו"ח מד"א בו נרשם כי האמבולנס הוזנק למקום בגין "קטטה".

נהג האמבולנס לא הוזמן לדיון, כך שאין בנמצא כל מידע מאין נרשם מידע שגוי זה.

יתרה מכך, כבר בחדר המיון של ביה"ח נרשם: "לפני כשעה ירד ממונית (נהג) לאחר תאונת דרכים שרכב אחר פגע מאחור בזמן יציאה מהרכב יד נתפסה מעל הדלת".

ללמדך, שהרישום שנרשם בדו"ח מד"א, היה רישום מוטעה.

בהודעה למשטרה, בעקבות האירוע, מספר התובע:

"נהגתי ברכב בהרצל מדרום לצפון ליד מרכז תקותינו בשעריים. היה פקק מקדימה, עצרתי אחרי הפקק. רכב שנסע מאחורי נכנס בי מאחור. עצרתי את המונית, פתחתי את הדלת לראות מה קרה, החלקתי במדרגה ויצאה לי הכתף מהמקום מצד שמאל. לא היה נזק לשום צד. הגיע אמבולנס למקום ופינה אותי. את פרטי הרכב שנכנס בי מאחור אין לי כי לא היה אפילו נזק. יש לי רק את טלפון של הנהג: שם הנהג ארתור טלפון 5011827-779031-050".⁰³

עינינו הרואות, פעם נוספת חוזר התובע על גירסתו בדבר האירוע, ואף מוסר את מס' הטלפון של הנהג המעורב בתאונה. מכאן גם, אין ממש בטענת הנתבעות כי מדובר בתאונה עצמית ללא מעורבות של כלי רכב נוספים. אם נכונה היתה טענה זו, מדוע לא בדקו הנתבעות את אמיתותה עם הנהג המעורב אשר מס' הטלפון שלו מופיע בהודעה במשטרה?, איך מתיישבת טענה זו עם עדותו של עד הראיה אמנון מימון, אשר את עדותו גבה החוקר ??? ! בצר לו, מנסה ב"כ הנתבעות למצוא סתירה בכך שבעדותו בביהמ"ש ובתצהירו אומר התובע כי האירוע/פריקת הכתף התרחש בעת שעלה למונית לאחר שנוכח לדעת שלא נגרם נזק לשני כלי הרכב, בעוד שבחדר המיון ובעדותו במשטרה נרשם כי האירוע היה בעת היציאה מהרכב.

קיומה לכאורה של סתירה זו, אינו יכול להאפיל על הראיות המהימנות שהוצגו לעיל. התרשמתי כי באותה עת לא יחסו משמעות יתר לשאלה, אם האירוע היה בעת הירידה מן הרכב על מנת לבדוק אם נגרם נזק לרכב כתוצאה מן התאונה, או בעת העליה לרכב לאחר שהתובע נוכח לדעת שלא נגרם נזק לשני כלי הרכב המעורבים בתאונה.

בעדותו במשטרה, כל שאומר התובע לענין זה: "החלקתי במדרגה..." מבלי לפרט אם זה היה בזמן הירידה מן הרכב או בזמן העליה לרכב. P

מקבל אני את דבריו של התובע, כי האירוע אירע בעת שחזר לרכב, שאם לא כך היה הדבר, לא יכול היה התובע לראות שלא נגרם כל נזק לשני כלי הרכב, בעקבות התאונה ולשחרר את הנהג המעורב. אשר על כן, מהימנה עלי גירסתו של התובע כי הוא נפגע בעת חזרתו לרכב, הכל כפי שסיפר בביהמ"ש. במערכת עובדות ונסיבות אלו, אין ספק כי מדובר בתאונת דרכים ועל הנתבעות לפצות את התובע כפי הנזק שנגרם לו בתאונה זו.

3. המצב הרפואי

התובע נבדק ע"י מומחה רפואי מטעם ביהמ"ש פרופ' פריטש (פרי). בחוות דעתו מסכם המומחה את מצבו הרפואי של התובע כדלקמן:

"המדובר בגבר בן 28 שב 2/5/00 החליק כשידו השמאלית תפוסה בידית הרכב. וסבל מפריקה קדמית של הכתף השמאלית. בעקבות כך נותח ב 21/6/01 ועבר תיקון ארטרוסקופי. כארבעה וחצי חודשים לאחר הניתוח נפל לפניו וסבל מפריקה של הכתף השמאלית. וכחודשיים לאחר מכן מפריקה אטראומטית נוספת וכיום סובל מאי יציבות של הכתף השמאלית. לכאורה ניתן להניח שאם לא היה סובל מנפילה ופריקה ב 8/11/01 הרי כשנה לאחר הניתוח שעבר הייתה לו כתף יציבה ולכן כל הנכות ממנה הוא סובל היום נובעת מהנפילה ב 8/11/01. יחד עם זאת התאונה מ 2/5/00 גרמה לכך שהוא יעבור ניתוח והנפילה 4 1/2 חודשים לאחר הניתוח כשהרקמות עדיין ב 50% ממלא חוזקם אומנם גרמה לפריקה אך יתכן ואילולי הבעיה שנגרמה ב 2/5/00 לא היה פורק את הכתף בנפילה זו.

בנוסף יש לזכור שלאחר תיקון ארטרוסקופי של יציבות בכתף יש כ 10% של כשלון. לפיכך מבחינה אורטופדית אני מעריך את נכותו לפי קובץ התקנות של הביטוח הלאומי ב 20% לפי 41 (1) א. כאשר 11% מזה על חשבון התאונה מ 2/5/00."

בנוסף, ענה ד"ר פריטש (פרי) לשאלות ההבהרה שנשלחו לו ע"י שני הצדדים ואף נחקר בביהמ"ש על חוות דעתו. ב"כ התובע סבור כי לאור חוות דעתו של ד"ר פריטש (פרי), לרבות תשובותיו לשאלות ההבהרה ועדותו בביהמ"ש, יש לייחס את מלוא 20% לתאונה הנדונה. מאידך, סבור ב"כ הנתבעת כי הנכות הרפואית שקבע המומחה הרפואי מיטיבה עם התובע וכי יש להסתפק בנכות של 5%, כפי שקבע המוסד לביטוח לאומי. התלבטתי כיצד לנהוג במקרה הנדון.

מחד גיסא, אין אני יכול להתעלם מאמירתו של המומחה:

"לכאורה ניתן להניח שאם לא היה סובל מנפילה ופריקה ב 8/11/01 הרי כשנה לאחר הניתוח שעבר הייתה לו כתף יציבה ולכן כל הנכות ממנה הוא סובל היום נובעת מהנפילה ב 8/11/01."

האירוע מיום 8/11/01, אינו קשור כלל לתאונה, ולכאורה, ניתן היה לחשוב, כי הוא מנתק כל קשר סיבתי בין הנזק הרפואי הקיים ובין התאונה הנדונה. P

מאידך גיסא, אין אני יכול להתעלם מדבריו הנוספים של המומחה לאמור:
" יחד עם זאת התאונה מ 2/5/00 גרמה לכך שהוא יעבור ניתוח והנפילה $4\frac{1}{2}$ חודשים לאחר הניתוח כשהרקמות עדיין ב 50% ממלא חוזקם אומנם גרמה לפריקה אך יתכן ואילולי הבעיה שנגרמה ב 2/5/00 לא היה פורק את הכתף בנפילה זו.
בנוסף יש לזכור שלאחר תיקון ארטרוסקופי של יציבות בכתף יש כ 10% של כשלון".

בנסיבות אלו, מהימנה עלי, ומקובלת עלי, חוות דעתו הרפואית של ד"ר פריטש (פרי), על פיה יש לחלק את נכותו הצמיתה של התובע, כך ש 11% הנם תוצאת האירוע שעבר ביום 2/5/00, ואילו 9% מקורם באירוע שאירע ביום 8/11/01. נוכח סמיכות האירועים, טרם התאחה הניתוח תוצאת התאונה מיום 2/5/00, ולא ניתן לדעת אם ההחלמה בעקבות התאונה היתה מלאה ולא היתה מותירה כל נכות או מה חלקו של כל אירוע בנכות הרפואית הקימת. לכך יש גם להוסיף את דבריו של ד"ר פריטש (פרי) כי לאחר תיקון ארטרוסקופי של יציבות בכתף יש כ 10% של כשלון.

נכון עשה גם ד"ר פריטש (פרי), שהחליט לא לחלק באופן מדויק את הנכות בין שני האירועים, שכן, הפריקה הראשונה, שדרשה ניתוח אירעה בתאונה הראשונה וכפי שענה בשאלות ההבהרה: "כל מצב של פריקות חוזרות, מתחיל בפריקה ראשונה".

הנכות שנקבעה ע"י המוסד לביטוח לאומי, אינה יכולה לשמש מודד בתיק זה, שכן, מקום שמונחת בפני ביהמ"ש חו"ד רפואית של מומחה מטעם ביהמ"ש אשר ניתנה והוגשה לביהמ"ש בטרם קביעת המוסד לביטוח לאומי, אין קביעתו של המוסד לביטוח לאומי, יכולה להחשב כקביעה עפ"י דין לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים. אשר על כן, אני קובע כי נכותו הצמיתה של התובע, תוצאת התאונה הנדונה, הנה 11%.

4. כאב וסבל

לתובע נקבעה נכות צמיתה בשיעור של 11%.
התובע היה מאושפז 3 ימים, לאחר ניתוח שעבר ביום 21/6/01.
אשר על כן, זכאי התובע לפיצוי כספי בראש נזק זה בסך של 18,708 ש"ח, בהתאם לתקנות הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו נזק ממון), תשל"ו 1976.

5. הפסד השתכרות

עובר לתאונה, וגם כיום, התובע הוא נהג מוגבל.
התאונה הוכרה כתאונת עבודה.
שכרו הרבע שנתי של התובע, עפ"י נתוני המל"ל היה 13,041 ש"ח, קרי, 4,347 ש"ח לחודש.
אמנם, התובע הציג בפני ביהמ"ש את דו"חות השומה שלו למס הכנסה לשנת 1999 ולשנת 2000, ואולם, אין אני מוכן לסמוך ידי על דו"חות אלו, לצורך חישוב השתכרותו של התובע. זאת, אם משום שבדו"ח השומה משנת 1999 נרשם: "ספ' לא קבילים" ואם משום שבעדותו בביהמ"ש, בהתייחס לדו"ח של שנת 2000, אומר התובע כי

דו"ח זה אינו משקף את הכנסותיו האישיות שכן, באותה תקופה העסיק לסירוגין את אחיו כנהגים שכירים שעבדו על המונית, וגם את אביו. P

אשר על כן, סבור אני, כי הבסיס הנכון לחישוב צריך להיות השכר המוצהר לביטוח הלאומי, אותו שכר עליו גם שילם התובע לביטוח לאומי. בעדותו בביהמ"ש, גם אומר התובע "אני לא זוכר את הסכומים שהייתי מרוויח, אם דיווחתי את זה לביטוח לאומי, אז את זה הרווחתי".

מכאן, שלצורך חישוב הפיצויים, שכרו של התובע עובר לתאונה היה 4,347 ש"ח. בחוות דעתו, במענה לשאלות ההבהרה, התייחס המומחה הרפואי לתקופות אי הכושר שנגרמו לתובע: "באשר לתקופות אי הכושר. אינני יכול לקבוע בצורה נחרצת מכיוון שלא טיפלתי בו אך סביר להניח אי כושר עבודה מלא כנהג מיום התאונה ולמשך 3 חודשים לאחר מכן.

אי כושר חלקי למשך 3 חודשים נוספים לאחר מכן. אי כושר עבודה מלא כנהג מיום הניתוח ולמשך 3 חודשים לאחר מכן. אי כושר עבודה חלקי משך חודש וחצי נוסף עד לנפילה והפריקה ב 8/11/01. אי כושר עבודה מלא 3 שבועות לאחר הנפילה מ 8/11/01. אי כושר עבודה חלקי לאחר מכן". אמנם בביטוח הלאומי נקבעו תקופות אי כושר אחרות, אך לענייננו, היות והמצב הרפואי נקבע עפ"י חווה"ד הרפואית של המומחה מטעם ביהמ"ש, כך אנהג גם לגבי תקופות אי הכושר.

כאמור, שכרו של התובע עובר לתאונה היה 4,347 ש"ח ברוטו ולאחר ניכוי מס הכנסה 4,000 ש"ח. עפ"י חוו"ד המומחה, היה התובע בשתי תקופות אי כושר מלא: התקופה הראשונה היתה בת 3 חודשים מיד בסמוך לאירוע. כפועל יוצא, זכאי התובע לפיצוי כספי מלא עבור שלושת חודשים אלו, כפי הסך של 4,000 ש"ח לחודש כשהוא משוערך להיום (הצמדה + ריבית) ובסה"כ: $14,844 \text{ ש"ח} = 4,948 \times 3 \text{ ש"ח}$ (שכר משוערך). התקופה השנייה היתה בת 3 שבועות מיום 8/11/01. גם כאן, זכאי התובע לפיצוי מלא עבור תקופה זו. הסך של 4,000 ש"ח, כשהוא משוערך, הצמדה בלבד, ליום 8/11/01 הנו: 4,131 ש"ח וכשהוא מוצמד מתאריך זה בתוספת ריבית חוקית, הנו: 4,514 ש"ח. היות ולתובע הוכרה רק תקופת אי כושר של 3 שבועות, זכאי התובע לפיצוי כספי בסך 3,386 ש"ח בגין תקופה זו.

נשאלת השאלה: מה הפיצוי שיש לפסוק לתובע לגבי תקופת אי הכושר החלקי של 3 חודשים לאחר התאונה, וחודש וחצי לאחר הניתוח שעבר, בתום תקופות אי הכושר המלא שנקבעו ע"י המומחה P ?

כך גם נשאלת השאלה: מהו הפיצוי הראוי לתובע בגין אובדן כושר השתכרות, וכפועל יוצא השתכרות, כתוצאה מן התאונה הנדונה?

גם לענין זה, יש התייחסות של המומחה.

בתשובות לשאלות ההבהרה, אומר המומחה:

"מר אלרחורי גוזף סובל מאי יציבות קשה של הכתף השמאלית כפי שהדבר בא לידי ביטוי באנמנזה ובבדיקה הפיסיקלית ואני מעריך את נכותו ב 20%....

....

המבחן לאי היציבות הוא מבחן החרדה.

חולים יכולים לסבול מפריקות או תתי פריקות בשכיחות שונה ומשתנה באותה דרגת אי יציבות תלוי בפעילותו ובמידה ובה הוא "שומר" על הכתף. לציין גם שהפריקה המלאה האחרונה ממנה סבל כשהיד הייתה מעל לראש ללא כל טראומה מעידה על אי יציבות קשה".

בעדותו בביהמ"ש מוסיף המומחה:

"ת. יכולה להיות תנועתיות טובה, אבל יחד עם הפרעה פונקציונלית זה משמעותי. במצב הזה של הכתף שלו יש לו קושי, אפילו בהרמת משאות כבדים, עבודה עם ידיים בגובה או מעל לגובה הכתף. זה מגטרל את הפעילות של הגפה הימנית באופן משמעותי.

ש. זה מגיע ל 20%?

ת. לפי קווי ההנחיה שיש לי, כן.

ש. לגבי התיפקודיות, אם זה 20% נכות רפואית, מה משמעותה מבחינה תיפקודית.

ת. זה תלוי בגיל ובסוג הפעילויות.

ש. התובע עבד כנהג מונית והוא ממשיך לעבוד גם אחרי זה, האם יש הפרעה.

ת. תיאורטית לא צריכה להיות לו הפרעה משמעותית בנהיגה. אבל אם יש לו נוסעים שהוא צריך להרים את המזוודות, זה יוצר בעיה".

קביעה זו של המומחה בהחלט מסבירה את תלונותיו של התובע בפני המומחה הרפואי בדבר "אי בטחון בכתף

השמאלית עם פחד להפעיל באופן מלא את הכתף וכן כאבים בכתף השמאלית בייחוד בקור" וכן, את דבריו

בביהמ"ש: "אני כיום עובד על המונית ויש לפעמים שאני עובד כל היום, 7 או 8 שעות ולפעמים אני מרגיש עייפות וכאבים בכתף ולמחרת אני לא עובד ועל זה אני לא מצהיר".

11% ממצב רפואי ועובדתי זה יש ליחס לתאונה הנדונה ו 9% נוספים יש ליחס לאירוע הנפילה, שאין לו כל קשר לתאונה הנדונה.

בנסיבות אלו, ובהעדר נתונים מדויקים בדבר השפעת המצב הרפואי תוצאת התאונה על כושר השתכרותו והפסדיו

של התובע, סבור אני, כי נכון יהיה במקרה הנדון לפסוק פיצוי כספי גלובלי, אשר יבטא את תקופות אי הכושר

החלקי בסמוך לתאונה, לאחר הניתוח, לעבר, הווה ועתיד. P

סבור אני כי פיצוי כספי בסך 115,000 ש"ח, יהיה הולם את הנסיבות.

6. עזרת צד ג'

התובע העיד בביהמ"ש על העזרה שניתנה לו בהפעלת המונית בעת שהיה בתקופת אי כושר. התובע לא הציג בפני ביהמ"ש נתונים מדויקים, על עזרה זו שניתנה לו, אלא הסתפק באמירה כי האחים שלו, שראו את המצב הכלכלי, רצו לעזור לו וזה היה בלי תשלום. לא מצאתי לנכון לפצות בראש נזק זה לאחר שפיציתי את התובע בגין מלוא השכר אותו יכול היה להשתכר אלמלא התאונה, מבלי לנכות ממנו את שכרם או טרחתם של האחרים אשר הפעילו את המונית. התובע לא העיד על עזרה נוספת שקיבל.

7. הוצאות נסיעה

בתצהירו מציין התובע כי נדרש לנסיעות רבות ולהוצאות נסיעה מוגברות בתקופת הטיפולם הרפואיים וסדרת טיפולי הפיזיותרפיה שעבר. התובע זכאי לפיצוי בראש נזק זה. פיצוי כספי בסך 1,000 ש"ח, יהיה הולם את הנסיבות.

8. הוצאות רפואיות

ההוצאות הרפואיות מכוסות ע"י סל הבריאות או ע"י הביטוח הלאומי. אין מקום לפסוק פיצוי בראש נזק זה. הוא הדין באשר להחזר התשלום למומחה הרפואי מטעם ביהמ"ש. היות ומדובר בתאונת דרכים, התובע יכול היה לפנות אל המוסד לביטוח לאומי ולחסוך הוצאה זו. אם לא עשה כן, עליו לשאת בעלות הבדיקה.

9. ניכויים

התובע קיבל מהביטוח הלאומי דמי פגיעה אותם יש לנכות מסכום הפיצויים, כדלקמן:
סך של 18,217 ש"ח ביום 5.2.01, כשהם משוערכים להיום 21,602 ש"ח.
סך של 1,789 ש"ח ביום 28.12.02, כשהם משוערכים להיום 2,018 ש"ח.
סך של 1,811 ש"ח ביום 28.1.02, כשהם משוערכים להיום 2,038 ש"ח.
סך של 23,097 ש"ח ביום 11.12.01, כשהם משוערכים להיום 25,946 ש"ח.
סך של 2,019 ש"ח ביום 5.8.03, כשהם משוערכים להיום 2,021 ש"ח.
סה"כ 53,625 ש"ח.

10. סוף דבר

אני מחייב את הנתבעות, ביחד ולחוד, לשלם לתובע את הסכומים הבאים:

18,708 ש"ח כאב וסבל. P

133,230 ש"ח הפסד השתכרות.

1,000 ש"ח הוצאות נסיעה.

סה"כ 152,938 ש"ח.

מהסכום הנ"ל ינוכה הסך של 53,625 ש"ח (ביטוח לאומי).

כפועל יוצא, על הנתבעות, ביחד ולחוד, לשלם לתובע את הסך של 99,313 ש"ח, כשסכום זה נושא הצמדה מלאה

למדד המחירים לצרכן וריבית חוקית מהיום ועד התשלום בפועל.

כמו כן ובנוסף, תשלמנה הנתבעות לתובע שכ"ט עו"ד בשיעור של 13% מהסכום הכולל לתשלום ביום התשלום

בפועל, בתוספת מע"מ כחוק ואגרת ביהמ"ש.

ניתן היום 11 בנובמבר, 2003 (ט"ז בחשוון תשס"ד) בהעדר.